

Retning, som jeg tillod mig; han siger: „Men jeg troer desuden, at det er klart, at naar en provisorisk Lov ikke faaer sin Stadfæstelse til den Tid, den skal have den, nemlig naar Rigsdagen efter dens Udgivelse første Gang sammentræder — hvad der jo i dette Tilfælde rigtignok ikke behøves, da den paagjældende Lov var dødt, forinden Rigsdagen kom sammen — da vilde den alene derved have tabt sin Kraft.“ Hvad altsaa Udvalget har udtalt, er i Overensstemmelse med den Udtalelse, som dengang stete af et af Regjeringens Medlemmer. Hvad den nærværende foreløbige Lov angaaer, da har den Hensyn til et Tilfælde, hvor Embedet blev vakant, forinden Rigsdagen traadte sammen i forrige Session. Hvad det Tilfælde angaaer, at et Embede bliver ledigt paa en Tid, da Rigsdagen er samlet, hvilket blev berørt af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), da vil det blive omhandlet under den følgende Sag.

Justitsministeren: Som den ærede Ordfører har bemærket, er det dog tilfældt et Skjøn, der kommer til at gjøre Udslaget med Hensyn til Kontorholdsogdgtjørelsen, og efter hvad der er ytret fra forskjellige Sider, maa jeg indskrænke mig til at udtale det Ønske, at Skjønet maatte bøie sig til Fordeel for Lovudkastet, saaledes som det foreligger, idet jeg ogsaa maa bede, at man vil have Opmærksomheden henvendt paa, hvad den ærede Ordfører særligt fremhævede, at extraordinaire Omstændigheder kunne stille det saaledes, at der til en given Tid kan være Forretninger, som gjøre Krav paa særdeles Kræfter — og at man altsaa ogsaa deri vil finde et Moment til at gaae ind paa Lovudkastet. — Den ærede Ordfører har bemærket, at det Punkt, som blev bragt frem af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) med Hensyn til Forholdets Ordning ved Anvendelse af en foreløbig Lov, vel ikke nærmest finder sin Anvendelse paa dette Lovudkast. Imidlertid turde jeg, idet Spørgsmaalet angaaende Fortolkningen af § 6 i den omhandlede Lov er kommet frem, maastee benytte Leiligheden til at udtale mig med Hensyn til dette Punkt. Vil man holde sig til

Ordene, saaledes som de findes i den nævnte § 6, forekommer det ogsaa mig, at man i det givne Tilfælde maatte antage Ministeriet berettiget til at gjøre Brug af den Bemyndigelse til at fastsætte Kontorudgifterne, hvoraf jeg ikke har troet at burde gjøre Brug. Tingen er, at jeg med Hensyn til et saadant Spørgsmaal har meent, at det, som for Ministeren maatte være det Afgjørende, ikke var den blotte Ordlyd, saaledes som den foreligger; — jeg har derimod troet at handle rigtigst i at følge den Tanke, som jeg antog laa i Ordene, og naar § 6 siger, at det skal være den første, efterat Vakancen er indtraadt, sammentrædende Rigsdag, Loven skal forelægges, har jeg opfattet Tanken saaledes, at Ministeren ikke har en Bemyndigelse til saaledes paa egen Haand at fastsætte Kontorudgifterne, naar Vakancen er indtraadt paa en saadan Tid, at han kan henvende sig til Rigsdagen for at faae en Lov derom — og det vil vistnok hyppig kunne være Tilfældet, om ogsaa Rigsdagen er traadt sammen, naar en Vakance stee, at man kan faae Sagen ordnet ved en særlig Lov; jeg vil saaledes tænke mig, at Vakancen indtræder Dagen, efter at Rigsdagen er traadt sammen, og — det vil nu stee lettere end hidtil — at man har alle de Oplysninger forhaanden, som ere nødvendige for at danne sig en Forestilling om det Beløb, hvortil Udgifterne skulle fastsættes. Jeg har derfor troet at handle i Lovens And ved at betræde den Vej, som jeg, uagtet Ordene kunne tyde hen paa en anden, har betraadt, og som jeg troede tillige at maatte være den, som under enhver Omstændighed maatte sikke Ministeren imod enhver Anke for at ville gaae ud over den Kompetence, som efter Loven tilkom ham.

Jensen: Jeg seer, at Grunden til, at Udvalget har foreslaaet Nedsættelse i Lovudkastet med Hensyn til det her omhandlede Embede, er, at den paagjældende Embedsmand ikke stadig har holdt nogen Fuldmægtig. Jeg troer, at det er en Mangel, at han ikke har gjort det; thi jeg troer det er nyttigt og næsten nødvendigt, at der ved alle den Art Embeder holdes en Fuldmægtig. Dermed vil Jurisdiktionen i Regelen være bedst tjent; thi Embedsmanden maa være saa nidkjær og dhgtig, som han være